

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Institutiones Canonicae Sive Ivs Ecclesiasticvm

Wiestner, Jacob

Monachii, 1706

V. De Sigillo Sacramentali.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-62649](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-62649)

An Religiosi reservatis gravati ab aliis, quam à reservante vel superiore immediato delegatis, sui vel alterius Ordinis Religiosis, illorū absolutionem consequi valeant, dubitandi ratio est; quòd omnibus, saltem Mendicantium Ordinum, Religiosis quosvis Christi fideles à quibusvis peccatis & censuris, Bullâ Cœnæ non comprehensis, absolvendi facultas sit indulta, juxta Compend. Privileg. Societ. V. *Absolutio*, §. 1. Sed istius indulti vi neque sui neque alieni Ordinis Religiosum, sine proprii istius Prælati vel Superioris licentia, absolvi posse, jam monui num. 67.

¶ I. Quare ejusmodi Religiosi ab aliis, quàm à reservante, ab istius superiore, vel poenitentis Superiore immediato delegatis, absolutionem consequi nequeunt, nisi muniti sint privilegiò speciali: cujusmodi varia, FF. Minoribus à Sixto V. concessa, refert Rodriquez Tom. 1. *Regular. q. 62. art. 6.* ex quibus notatu dignum illud est, quòd quilibet ejus Ordinis professus & novitius semel in vita & articulo mortis eligere valeat confessorium ex Ordine suo ab istius prælato approbatum, qui, in junctâ salutari Poenitentia, eum ab omnibus criminibus excessibus & censuris, etiam reservatis, absolvat. FF. etiam Prædicatores, ex superioris sui licentia iter agentes (non etiam fugitivi & Apostatæ) ex speciali privilegio Innocentii VIII. à quocunque crimine, quantumcunque reservato, absolvere potest quivis confessorius tam Secularis quàm Regularis, sicut proprii Ordinis confessorius, facultatem à Superiore obtinens, ut referunt *cite*. Rodriquez *q. 62. art. 5.* & Suarez *cap. 15. n. 3.* qui tamen, privilegium hoc ab aliis Religionibus acceptatum, negant, & ambigunt, an sub ea generalitate in praxim deductum sit in ipso Ordine Prædicatorum. Priori etiam Minorum privilegiò

licet uti valeant, quicumque Mendicantium privilegiis gaudent per communionem, ejus tamen usum Palao *cite*. §. 4. n. 6. interdictum ait Religiosis Societatis JESU; quòd hi ab alio quàm à Superiore suo delegato confessorio absolvi, Constitutionibus Apostolicis prohibeantur.

Quæ circa delegationem facultatis absolvendi à reservatis, & istorum absolutionem à Superioribus & confessorii observanda sint, ex officio & latè dabunt Theologi Morales.

ARTICULUS V.

De Sigillo Sacramentali.

SUMMARIUM.

92. Poenitentis peccatum revelari nequit,
93. Prohibente Jure Naturali & Divino:
94. Uti tamen licet ejus notitiâ aliunde acceptâ,
95. Et acceptâ ex Confessione cum licentia poenitentis.
96. Sigillò tenetur Sacerdos, cui is peccata sua est confessus:
97. Et, qui confessionis notitiam undecunque acceperunt:
98. Poenitens non Sigillò Sacramentali:
99. Aliquando tamen naturali secretò tenetur.
100. Sigillò tenetur Sacerdos, cui poenitens illud:
101. Saltem, cum de illudendi animo certò non constet.
102. Idem de peccatis liberè loqui nequit poenitenti:
103. Saltem post judicium Sacramentale plene finitum.

104. In gubernatione superior uti nequit
notitiâ, acceptâ ex confessione,
105. Uti, qui hanc reddere potest onero-
sam & exosam.
106. De iudem peccatis in specie loqui
etiam non licet suppresso nomine
pœnitentis;
107. Saltem, si istius manifestandi peri-
culum non absit.
108. Sigilli violatio Religionis,
109. Et Iustitiæ Virtutibus adversatur;
110. Estq; peccatû ex genere suo mortale.
111. Eadem neque ex sola parvitate ma-
teria veniale;
112. Nisi quatenus Iustitiæ adversatur;
113. Neque ullâ dispensatione licita red-
di potest.

92. **S**igilli nomine denotatur obligatio
non prodendi seu revelandi peccata,
quorum notitiâ habetur ex sola
confessione Sacramentali: non Ecclesia-
sticâ duntaxat constituta, *can. Sacerdos 2.*
de Pœnit. dist. 6. c. Dilectus 3. de Excess.
Erarat. & c. Omnis 12. V. Caveat, hic.
Sed Naturali quoque & Divinô Jure in-
troducâ. Naturali quidem; partim pro-
pter tacitam promissionem seu pœtio-
nem, inter confitentem & Sacerdotem in-
tercedentem, indeque ortam, Fidelita-
tis & Iustitiæ obligationem, *can. fin.*
dist. 55. partim verò, propter legem
Charitatis dictantem, non faciendum
alteri, quod nobis fieri nolumus, per
Summam dist. 1. & arg. c. Cum omnes 6.
de Constitut. Quare, cum nemo sit, qui
secreta, præsertim peccata, propriâ con-
fessione alii commissa, alios celari non ve-
lit, eadem secretâ revelatione commissa
sibi ipse quoque celare tenetur. Divinô
autem; quia ex perpetua traditione &
praxi Ecclesiæ constat, Sacramentum hoc
à Christo Domino institutum; ut fide-
libus, quorum salutem spectat, non nimis
oneriosum sit & exosum; quod tamen

fieret, si peccata in eo Sacerdoti, Dei vi-
ces gerenti, secretâ confessione pro ob-
tinenda absolutione detecta, ullo casu &
ex ulla etiam gravissima & publicæ ne-
cessitatis vel utilitatis causâ prodere, sine
ipsius confitentis voluntate liceret, Sco-
tus in 4. dist. 21. q. 2. art. 2. Suarez de
Pœnit. disp. 33. f. 1. & Laiman Lib. 5.
tract. 6. cap. 14. n. 2. licet aliâ reum vel
peccatum occultum, extra Sacramentalem
confessionem, cognitum & sub sigillo eo-
tiam confessionis (ut aliquando loqui so-
lent) detectum, non manifestandi secre-
tum naturale sive istius obligatio cesset,
casu, quò ejus detectione grave ma-
lum Reipublicæ impediri, aut etiam ali-
cujus innocentis vita servari posset,
Innocent. in c. Omnis cit. n. 7. Panorm.
ibid. n. 25. Sylvester V. Confessio 3. q. 5.
dicto 4. Navarrus Manual. cap. 18. n. 55.
& Sanchez Lib. 3. de Matr. disp. 13. n. 6.

Quantumvis autem Sigilli obligatio 94
strictissima sit, usum tamen notitiæ pec-
cati, ante vel post confessionem Sacra-
mentalem aliunde acceptæ, non impedit;
ut Sacerdos v.g. furti Actionem antè in-
stitutam prosequi, aut etiam inchoare
absque sigilli violatione possit adversus
eum, qui ipsi rei suæ furtivam ablatio-
nem in confessione detexit: dummodo
utatur solis indicii aliunde acceptis, ut
cum D. Thoma Supplem. q. 11. n. 5. Soto
dist. 18. q. 4. art. 6. concl. 2. & aliis ob-
servat Laiman. cap. 14. n. 3. Qua in re
tamen ad evitandum fidelium scandalum
agendum cautè; & quod hic Doctor sa-
lubriter monet, pœnitentem, si potest,
ad alium confessarium ablegari præstaret.

Præterea ipsâ etiam peccati ex sola 95
confessione noti scientiâ uti confessarius
potest, ex concessione seu licentia ipsius
pœnitentis; cum enim sigilli obligatio
principaliter ipsius favore introducâ
sit, ejus voluntate cessat; ut notitiâ il-
lius usq;

lius usu nulla injuria ipsi, aut Sacramento irreverentia inferatur; cum ex eo, quod notitia ista Sacerdos utatur ex voluntate ipsius poenitentis Sacramentum, onerosum & exosum nemini reddatur, S. Thomas *cit. dist. 21. q. 3. art. 2.* Navarr. *cap. 8. n. 2. cit.* Suarez *f. 5. n. 6.* & Laiman. *n. 14.* Eadem licentia esse debet voluntaria & libera, non vi, dolò, metùve extorta: expressa & formalis; ne peccatum in confessione detectum aliquando reveletur contra voluntatem poenitentis; cum Sacerdos facile decipi & contingere possit; ut poenitenti molestus & ingratus sit licentiæ solum tacitæ usus, qui ipsi gratis fore credebatur. Semel autem legitime concessa ad libitum revocari à poenitente potest; cum ejus usus pendeat ex istius voluntate, & huic comensuretur; ut hanc in ulla circumstantia confessari⁹ excedere non possit, Navarr. *in c. Sacerdos cit. à n. 151. cit.* Suarez *n. 7. § 14.* & Laiman *n. 14.*

96. Hæc Sigilli Sacramentalis obligatione primò & principaliter Sacerdos tantum, cui pro sacro tribunali sedenti animæ suæ vulnera poenitens detexit: secundariò etiam alii quicumque tenentur, ad quos confessionis notitia quoquò modo, immediatè vel mediatè, justè vel injustè pervenit, ut cum D. Thoma *cit. dist. 21. q. 3. art. 1. q. 3.* Scoto *dist. cit. q. 2.* Navarro *in can. cit. n. 42. § cap. 8. n. 4.* Suarez *Disp. 33. f. 4. n. 8.* & aliis certissimæ Regulæ instar tradunt Laiman *cit. cap. 14. n. 17.* Fagundez *Precept. 2. lib. § cap. 6. n. 26.* & Diana *p. 2. tract. 15. resol. 14.* quòd Poenitentia Sacramentum instituens Christus Dominus fidelibus, eò utentibus, non satis consulisset, si obligationem sigilli non imposuisset omnibus, ad quos ea notitia pervenit; cum, si hi quoque eà non adstringerentur, ab illius usu fideles facillè absterrentur.

97. Quare sigilli obligatione etiam tenetur is, cui poenitens bonâ fide confessus est, existimans eum sacerdotem, prædictum potestate absolventi; cum revera Sacerdos, aut eà potestate præditus non esset: internuntius, interpres confitentis: huic adstantes, sive ejus peccata præter suam voluntatem, sive ex industria, & cum injuria confitentis ipsiusque Sacramenti irreverentia audiant; ii, quibus Sacerdos sine poenitentis licentia, ac proinde injustè ac sacrilegè ea revelavit: omnes illi, qui imminentis naufragii, prælii, aliòve simili casu peccata sua publicè confitentem audiverunt: qui ante actualem confessionem à poenitente consulitur de modo peccata sua sacerdoti debitè exponendi: cui Sacerdos cum licentia confitentis istius peccatum, consilii absolutionem & directionem spectantis causâ, aperit, & is, à quo istum à reservato absolventi petit facultatem: qui poenitentis, pro confessione ritè peragenda, peccata sua dictantis calamò excipit: qui in charta descriptam alterius confessionem legit: de quo casu consulentibus clarum & in summam redactum responsum *Lib. 2. Tit. 18. ad finem* dedi: & alii similes, quibus ex melioris notæ TT. præsertim RR. sigilli obligationem imponit P. Stoz *Tribunal. Poenit. Lib. 2. q. 4. art. 5. f. 6. à n. 258.*

98. Dubiù nunc est primò, an sacramentali sigillò etiam teneantur poenitentes. Quod asserenti Navarro *in can. Sacerdos cit. n. 115.* adversatur communis verâque sententia TT. & ratio ipsa; quia obligatio sigilli sacerdoti & aliis imposita est in favorem fidelium poenitentium, & reverentiam Sacramenti; poenitentes autem, sicut peccata sua revelandi licentiam dare sacerdoti, sic etiam ipsi ea revelare sine ulla Sacramenti irreverentia possunt; cum ex eorum, sicut licentiæ confessione,

essione, sic revelatione Pœnitentiæ Sacramentum aliis difficilius ac exofum non reddatur, *cit. Suarez f. 4. n. 1. & Laiman cap. 14. n. 20.* qui tamen vi secreti naturalis eum obligant ad occultanda ea, quæ non satis doctè & prudenter à d. d. Ave sunt à sacerdote; ut, si ipforum manifestatione istius existimatio notabiliter lædatur, graviter peccent: nisi lex Charitatis, vel præceptum Juris, Sacerdotis aliquod delictum, commissum in excipiendis confessionibus, *vg. sollicitationem ad venera ad S. Inquisitionis tribunal vel alium judicem jubeat deferri.*

100. Dubium secundò de sacerdote est, an Sacramentali sigillò obligetur casu, quò ipsi peccata sua ab aliquo sub specie confessionis aperiuntur, animò ipsum decipiendi vel seducendi: cujus brevem & veram resolutionem dat *cit. Suarez f. 2. n. 6.* in dubio de tali contentis intentione sacerdotem sigillò teneri, asserens favore Sacramenti Pœnitentiæ: cui irreverentiam aliquam inferendi periculum, ut procul removeatur, pœnitens, cujus fictio moraliter certa non est, ad sacrum tribunal bonò animò accedere, semper est præsumendus. Casu autem, quò deludendi aut seducendi intentio ita certa est, sacerdotem sigillò illò teneri, cum Navarro *cit. cap. 18. n. 55.* & aliis meritò negat; quia sigillum hoc non oritur, nisi ex confessione Sacramentali, sive ea, quæ sit animò se accusandi & peccata sua Ecclesiæ clavibus subjiciendi, qualis non est, quæ sacerdotis decipiendi vel seducendi animò instituitur. Unde laudatus Doctor, hoc animò peccata sua exponentem monendum ait, ex sacrilega ejus peccatorum revelatione obligationem sigilli non oriri.

101. Dubium tertio est, an sigillum violetur de peccatis, in confessione exceptis, loquendò ipsi pœnitenti. Ratio dubi-

tandi oritur ex paritate sigilli cum secreto Naturali: quod ejusmodi locutione non violatur. Sed paritas non est; cum aliquid sub secreti naturalis fide committens ab eo, cui id commisit, ut à peccato, à contractu matrimoniali, à sumptione Eucharistiæ &c. desistat, occultè admoneri possit: quod confessario extra confessionem non licet. Unde generaliter, non solum pœnitentè de peccatis in confessione auditis non infamare, eumve reddere suspectum; sed de iis quoque ipsi invito, etiam de errore in confessione interveniente, extra eam loqui licitum, meritò negant Sanchez *Lib. 3. de Matr. disp. 16. n. 3. & 15.* Fagundez *cit. Lib. 6. cap. 4. n. 33.* Diana *p. 1. tract. 4. resol. 87. & p. 5. tract. 11. resol. 18.* & Palao *cit. p. 19. §. 3. n. 14.* Ratio est; quia id cederet in quandam confusionem & pudorem pœnitentis, & per se valde arduum pœnitentiæ Sacramentum fidelibus magis onerosum redderet & exofum. Accedit, quòd ipsò pœnitentis à sacro tribunali post absolutionem bene vel malè indul- tam recessu judicium Sacramentale finitur; ut nec physicè nec moraliter amplius duret, ferè, sicut post sententiam bene vel malè factam in foro externo judicis & colligantium recessu à loco judicii hoc finitur; ac proinde, sicut istò in causa, provocationem ad superiorem judicem non admittente in externo, *l. Judex 55. ff. de Rejudicata*, sic post ejusmodi recessum in interno foro officium judicis cesset.

Dixi, *Extra confessionem*; quis ante ejus Sacramentale judicium plenè finitum, etiam statim post absolutionem datam, cum pœnitente de peccatis Clavibus subjectis loqui, restitutionis modum præscribere, aliquid interrogare, errorem corrigere sine sigilli violatione Sacerdos potest; quòd judicium Sacramentale non-

tale nondum omnino, saltem integraliter, sit finitum, *citt. de Lugo n. 70. & Stoz n. 194.*

103. Dubium est quartò, an notitiã peccati ex confessione acceptã uti liceat in gubernatione, aliisque actibus externis, concernentibus pœnitentem v.g. ei aliquid negandò. Affirmant id quidem magni nominis DD. non pauci; quòd talis usus in pœnitentis bonum cedat, quin ullò modò diffametur aut suspectus reddatur, eive peccatum exprobetur. Sed meliùs cum Sylvestro *V. Eucharistia 3. n. 7. Navarro Manual. cap. 21. n. 55. & aliis negant citt. de Lugo disp. 23. n. 126. Diana Tract. 4. resol. 46. & Stoz n. 254. permoti decretò Clementis VIII. editò 26. Maji 1693. quòd seridò cavetur; ne superiores Regularium & confessarii ad istorum gubernationem promoti notitiã acceptã ex confessione ad externam gubernationem ullo modo utantur: ante quem summum Ecclesiã Antistitem Claudius Aquaviva Præpositus Generalis S. J. *Instruct. 5. & Ordinat. com. cap. 21.* severè prohibuit introductionem & praxin doctrinã, notitiã ex confessione acceptã usum permittentis. Rationem reddunt; quòd ejusmodi gubernatione & actibus aliis pœnitenti in memoriam reducuntur peccata & animã status tacitè exprobetur: & propterea fideles, si ex notitiã peccati in confessione detecti aliquid sibi negari aut fieri circa se ullò modò posse scirent, à Pœnitentiã Sacramenti usu facilè possent absterri. Unde*

104. Infertur, sacrum sigillum violari ab Episcopo, officium vel administrationem etiam à suo nutu pendentem alicui auferente; à collatore, beneficium non conferente: à patrono vel electore, ad id non præsentante vel ad Prælaturam non eligente eum; cujus administrationem Ecclesiã vel Monasterio damnosam

aut animabus periculosam fore conjicit ex qualitate peccatorum, in sacro tribunali expositorum: à superiore, ad impediendam continuationem peccati alicujus sibi subditi Regularis seris muniente fores, obstruente fenestram, diligentius visitante locum, per quem illum furtivè è Monasterio egredi solitum, novit ex sola ejus confessione: à Parocho SS. Eucharistiam vel assistentiam aut benedictionem nuptialem etiam privatim negante ei, quem ad Sacramentum illud suscipiendum indispositum, vel propter obstans impedimentum Canonicum ad matrimonium validè contrahendum inhabilem esse, ex eadem intellexit: à sacerdote, furacem famulum dimittente, peccandi occasionem vel materiam ei subtrahente, vel etiam ad timorem Dei, vitiorum fugam, virtutis studium solitò ferventiùs exhortante eum, quem flagitiis deditum, habet ex notitiã, sigillò sacrò affectã &c. Sanchez *Lib. 3. de Matrim. disp. 16. n. 3. & 4. citt. Laiman. cap. 14. n. 22. Bonacina Disp. 5. q. 6. s. 5. p. 4. à n. 14. Palao cit. p. 19. s. 3. & Stoz à n. 250.* Ratio est; quia, licet hæc omnia eòd modò fiant, ut pœnitenti notam vel detrimentum etiam minimum non afferant, ei tamen in memoriam reducunt & tacitè exprobrant peccata in confessione exposita; ut, si licitè, fieri intelligerentur, à Sacramenti usu fideles magis abhorrerent.

Sed, licet hæc ita se habeant, notitiã tamen peccati, Ecclesiã clavibus subiecti, non omnis usus illicitus est; cum eã confessarius moveri possit ad fundendas preces & pia opera peragenda pro conversione & salute animã pœnitentis, ad investiganda media & modos eum juvandi, ad legendos libros & viros doctos consulendos, seque in scientia perficiendum, ad vitandas occasiones & pericula peccandi,

peccandi, ad suum rigorem corrigendum sequè pœnitentis genio magis conformandum, ad complicem melius examinandum, ita tamen cautè; ut ipsius examinandi ansam ex alterius confessione sumi, nullatenus advertere possit, *cit.* Sanchez *n. 4.* Palao *n. 18.* Lugo *Disp. 23. n. 101.* & Stoz *n. 248.* Ratio est; quia hujusmodi confessarii actionibus nullum incommodum, molestia, aut pudor affertur pœnitenti; ut ex earum licito usu Sacramentum Pœnitentiæ difficiliter aut exolum reddatur.

106. Dubium quintò est de peccati in confessione intellecti revelatione, quæ sit, peccatore non nominato, ejusque manifestandi periculò omni absente. Quæ etiam Sacramentale sigillum violari, idque violentum pœnis locum esse, ait Pannormit. *in c. Omnis 12. n. 7.* ductus *c. cit.* verbis, *Qui peccatum in pœnitentiæ iudicio sibi detectum presumpserit revelare, à sacerdotali officio deponendum decernimus.* Verùm; quia verba hæc de revelatione peccati, factâ cum manifestatione ipsius peccatoris, exaudienda, satis liquet ex præcedentibus, quibus prohibita proditiõni seu revelationi peccatoris pœnæ decernuntur, ex ipsis solis peccati revelationem semper sacrilegam, & sigilli violationem esse, legitimè non inferitur. Imò eâ sigillum non semper violari, liquet ex ipso *c. cit.* textu, super peccato in confessione detecto consilium requiri, permittente: dummodo id fiat absque personæ expressione, sicut à legato Apostoli c o factum refertur *c. Offic. ii.* Unde, peccatoris ullâ ratione manifestandi periculò omni absente, peccati solius revelatione sigillum frangi, cum S. Thoma *cit. dist. 21. q. 3. art. 1. q. 1.* Sylvestro *V. Confessio 3. n. 2.* Navarro *in can. Sacerdos cit. n. 78.* T. T. & Canonistæ apud Eagnanum *in c. Officii cit. n. 26.* meritò

negant. Salubriter tamen *cit.* DD. moment, cautè admodum & rarissimè viris etiam gravibus eâ utendum, cum; quòd eius cum debita cautela usus, Jure approbatus & permissus reperitur unicò casu necessitatis, prudentioris consilium requirendi: tum verò; quia, cum summa cautela adhibita, & pœnitentis manifestandi omne periculum abesse videtur, aliquando tamen ex revelatione peccati persona peccatoris innotescere, aut saltem suspecta reddi potest; ac proinde, ut sacerdos ab ullius irreverentiæ Sacramento inferendæ & scandali periculo quam remotissimus sit, consilii necessitate non exigente, ipsum etiam à solius peccati revelatione expedit abstinere.

Dubium sexto est, cui Virtuti Sacramentalis sigilli violatio adverteretur. **108.** Et, eam quidem a versari Religioni, exploratum est; cum injuriosa sit ipsi Pœnitentiæ Sacramento, quod fidelibus, ad quorum in peccata relapsorum cum Deo reconciliationem & salutem divinitus institutum, summèque necessarium est, onerosum reddit; nam homines, si scirent, peccata in Sacramentali confessione detecta revelari à sacerdote posse, absterrentur, quò minùs eam cum fiducia obirent, ut in suis *Tractat. de Pœnit.* observant Suarez *Disp. 33. f. 1. n. 7.* & Card. de Lugo *Disp. 23. n. 4.*

107. Eandem etiam Justitiæ adverteri, **109.** planum inde est; quòd ea injuriosa & damnosa sit pœnitenti, ad cujus famæ & existimationis læsionem tendit, & sacrilegè læsam reparandi obligationem Justitiæ inducit. An autem Justitiæ semper adverteretur, dubitandi ratio est; quòd dari valeat casus, quò, seclusâ ratione Sacramenti, ad secretum naturale pœnitenti servandum confessarius non teneretur, quando scilicet ejus peccatum in grave publicum, aut alicujus innocentis nocuum

mentum cederet. Quò casu, cum, secluso Sacramento, peccati manifestatio esset licita, revelatio Religionis duntaxat, non etiam Iustitiæ virtuti adversaretur. Sed, ut *cit.* Suarez n. 14. & Lugo n. 16. rectè advertunt, hòc etiam casu revelatio Iustitiæ adversatur; quia confessio implicite involvit pactum inter pœnitentem ac sacerdotem de secreto servando omni casu, quò id servandum est ex Divina Sacramenti institutione: quod pactum tali etiam casu violatur eò ipsò; quòd peccati in confessione detecti manifestatio injuriosa Sacramento & contraria sit Divinæ institutioni.

110. Dubium septimò est de gravitate violationis sigilli. Quam, licet ex genere suo lethalis sit, venialem tamen esse, imò omni culpa vacare posse ob imperfectionem actûs sive defectum deliberationis & advertentiæ rationis, omnes concedunt.

111. An venialis esse queat ob solam materiæ parvitatem, dubitandi ratio est; quòd id contingere videatur, quando veniale peccatum pœnitentis revelans nullò signò manifestat, ejus notitiam haberi ex confessione; cum tali casu pœnitenti illata injuria gravis non sit propter levitatem rei, notabilem existimationis diminutionem aliudve grave damnum illi non afferentis: neque etiam injuria fiat Sacramento; quòd ejus ulla mentio non fiat. Verum, esto, respectu pœnitentis injuria gravis tali casu non sit, gravis tamen est respectu Sacramenti; quia fractio sigilli etiam per revelationem alicujus levissimi peccati, in gravissimam ejus irreverentiam cedit; quòd pœnitentiæ Sacramentum odiosum reddat, homines ab ejus usu retrahendò. Quare, Sacramentalis sigilli fractionem ex materiæ levitate venialem esse posse, negant; ac proinde quamcunque etiam minimi pec-

cati revelationem, cum plena advertentiâ & deliberatione factam, graviter peccaminosam esse, cum Navarro *in can. Sacerdos cit. n. 39. cit.* Suarez s. 3. n. 1. & Coninck *Disp. 9. de Pœnit. n. 24.* & aliis meritò defendunt Laiman. *Lib. 5. tract. 6. cap. 14. n. 1.* Bonacina *Disp. 5. de Pœnit. q. 6. s. 5. p. 1. n. 4.* Lugo *cit. Disp. 23. n. 7.* Palao *Tract. 23. disp. unic. p. 19. s. 1. n. 12.* & Gobat *Experient. Tract. 7. n. 834.* quòd, licet in aliquò casu particulari ullum inconveniens defecto non sequatur: ex ipsa tamen possibilitate, sive ex eo, quòd sigillum aliquo casu sine gravi peccato violari posse existimetur, gravissimum inconveniens & Sacramenti præjudicium sequatur.

Quantumvis autem Sacramentalis secreti violatio, advertenter ac deliberatè facta, mortalis semper sit, quatenus est sacrilegium, & saluberrimum maximeque necessarium Sacramentum onerosum & exosum reddit: malitia tamen injustitiæ, ut insinuatum, non necessario, neque semper est gravis; quòd, juxta dicta, pœnitenti non semper grave asserat nocumentum, ut *cit.* Stoz q. 4. n. 186. rectè advertit cum *cit.* de Lugo à n. 17. salubriter monente, in confessione peccati fractionis sigilli exponendum, an cum pœnitentis gravi damno fuerit conjuncta; cum enim dari queat ejus sigilli fractio cum Injustitiæ gravi & levi tantù peccato conjuncta, & ex sola sacrilegæ revelationis confessione sacerdos non intelligat gravitatem injuriæ & nocumentum illati pœnitenti, ut hæc quoque cognoscatur, necessario injuriæ & nocumentum illi illati gravitas aut levitas erit exponenda.

Dubium octavò est, an ad peccati in confessione detecti revelationem casu aliquò valeat dispensari. Ullò casu & pro quocunque bono totaque Republica, ab in-

ab ingenti malo temporali vel spirituali liberanda, dispensari ab ipso etiam summo Pontifice non posse, contra Altifiodorem Lib. 4. Summe Tract. 6. cap. 3. 9. 7. unanimes sententia est omnium alicujus nominis ac nota Theologorum, id defumentium ex communi sensu Ecclesie perpetuaque ejus traditione. Ratio fundamentalis est; quod, si ad peccati ex sola poenitentis confessione cogniti revelationem dispensari posset, hoc ipso homines multis casibus absterri possent à Sacramenti sibi maximè necessarii usu & integritate confessionis; cum timere possent, ne confessarius habeat vel impetraturus sit dispensationem ad sui alicujus & quò liberari maximòpere cuperent, peccati manifestationem.

ARTICULUS VI.

De Violationis Sigilli Pœnis & Judicio.

SUMMARIUM.

114. Pœna illorum sunt depositio & peregrinatio perpetua.
 115. Huic in artium Monasterium detrusio à Jure,
 116. Postea moribus alia pœna subrogata sunt.
 117. Irregularitas in illos Jure lata non est.
 118. Ceteras etiam pœnas soli sacerdotes,
 119. Peccatum mortale aut veniale in Confessione sibi detectum,
 120. Personis à poenitente diversis,
 121. Et præsumptuosè revelantes incurrun.
 122. De violati sigilli causa solus Ecclesiasticus,

123. Crimini rei Ordinarius judex cognoscit.
 124. Cum hæresis admixta est, desertur ad Officium S. Inquisitionis.
 125. In sigillisragum proceditur cum licentia poenitentis.
 126. Sine qua in eum processus locum esse, negantium,
 127. Et affirmantium fundamenta.
 128. Autoris ea de re sensus,
 129. Jure & ratione firmatur.
 130. In judicio peccati ex Confessione cogniti revelationem delator.
 131. Reus peccati notitiam aliunde acceptam,
 132. Et aliquando revelationem cum Poenitentis licentia factam, probant.
 133. In sigilli fractionis probatione testes etiam singulares admittuntur.

Propter summam ullique dispensationi non subiectam Sacramentalis secreti obligationem & magnitudinem præjudicii, quod sacrilega ejus violatio ad hominum salutem divinitus instituto summèque necessario Sacramento affert, meritò ab Ecclesia in Sacerdotem ejus violati reū, ad deterrendos alios, severissimæ animadversionis pœnæ constitutæ sunt.

Et veteri quidem rigore à Gregorio Papa II. ei, deposito & patriâ aliâque stabili mansione interdictâ, ignominiosa perpetuæ peregrinationis pœna imposita fuit, can. Sacerdos 2, dist. 6. de Poenit.

Ea tamen per omnem vitam circumvagandi necessitas, quòd in Ecclesiastici Ordinis opprobrium cedere videretur, cum tempore sublata, eique poenitentia perpetua, in arcto Monasterio peragenda, suffecta in Concilio Lateranensi fuit ab Innocentio III. c. Omnia utriusque 12. c. jus §. Ca-